

1969-5

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Dagbog

Sprog:
Dansk

Fra dato til dato:
15. maj 1969

Generel kommentar:
Teksten er trykt langt senere end
dagbogfragmentet blev skrevet, ca. d.
15. maj 1969. (4 eks. i arkivet)

Omtalte personer:
Niels Bohr
Claus Bremer
Robert Filliou
Wolfgang Gentner
Hartmut Kaminski
Ursula Reuter Christiansen
Tomas Schmit
Hanns Sohm
Klaus Staech

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC Egne Tekster

DOKUMENTINDHOLD

INTERMEDIA, Heidelberg

TRANSSKRIFTION

DK1

INTERMEDIA, Heidelberg: 1969 - ca. 15.5.:

HEIDELBERG Studentenwohnheim.

Rammen var nu god nok, der var mange udfoldelsesmuligheder. Sal -
forrum - græsplæne - forgård - Filmforevisning - og bands.

Men desværre var vi igen ikke på højde med situationen, der var mange
(500 mindst) mennesker og alt i alt blev det til en fornemmelse af, at det
hele druknede i larm og inaktivitet fra de mennesker, som kunde have
bidraget til et positivt udfald.

Nuvel, der er mange, som søger at gøre kunsten til livet ved blot at være
der. En lam holdning. Vel mærkede også vi håbløsheden, men for fanden,
jeg vil dog forsøge lige indtil det totalt negative; krigen er over os. På med
vanten, prøv at vise andre muligheder end destruktion, de der vil kappe
alle tråde, de sarte, roserne, er i den situation at netop de er blevet ofre for
imageforestillinger, den Greta Garbo attitude, er 2 minutter fra burgoisiet
og de virker opgivende overfor den store negative propagandamaskine:
De lystre den.

Jeg viste EURASIENSTABFILMEN, fluxorum organum og spillede nogle af
mine modeller på pianoet og viste filmen fra Berlin-bataljen af Claus
Bremer og opførte Robert Filliou og min "Singing Sad" og Ursula Reuter -
Thomas Schmit og Hartmut Kaminski dansede og jeg (HC) spillede: "grøn
violin".

Min "klaverhule" (se tegning) blev på 2 dage (om lørdagen) totalt ødelagt
af et par ekstatiske klaverspillere. Jeg byggede op igen søndag. Byggede
det ved at indpakke klaveret helt i glasuld (som måtter) og skære et lille hul
så kun en hånd kunne komme ind og spille een eller to - få toner. Den
første klaverhule var åbenbart en for åben tillidserklæring.

Tomas Schmit har tabt lysten til at lave direkte aktion, han mener det er
vigtigere, at han bare sidder og snakker med folk.

[s. 2]

2

Traf Sohms, som bad mig sende alt hvad jeg havde af kopier til hans
samling af Dokumentations.

Vi boede hos en professor Gentner fra Max Planck instituttet: Professor i
naturwissenschaft. Han havde kendt Niels Bohr og gik stærkt ind for

Bohrs komplementaritets filosofi. Sagde at alt for få kunstnere
tilsyneladende kendte den, eller forstod hvorom det drejede sig. Han
havde truffet Bohr i New York lige efter krigen og senere og senere
huskede Bohr ham, som den pessimistiske tyske professor. Han var
stadig pessimist.

Staeck var fortvivlet over de mange ødelæggelser og ventede stort
underskud, selvom der var så mange mennesker.

Henning Christiansen

Dagbogsnotat fra maj 1969

[stempel:]

Save the nature

---use FLUXUS

Henning Christiansen

DK 1.

INTERMEDIA, Heidelberg : 1969 – ca. 15.5. :

HEIDELBERG Studentenwohnheim.

Rammen var nu god nok, der var mange udfoldelsesmuligheder. Sal – forrum – græsplæne – forgård – Filmforevisning – og bands.

Men desværre var vi igen ikke på højde med situationen, der var mange (500 mindst) mennesker og alt i alt blev det til en fornemmelse af, at det hele druknede i larm og inaktivitet fra de mennesker, som kunde have bidraget til et positivt udfald.

Nuvel, der er mange, som søger at gøre kunsten til livet ved blot at være der. En lam holdning. Vel mærkede også vi håbløsheden, men for fanden, jeg vil dog forsøge lige indtil det totalt negative; krigen er over os. På med vanten, prøv at vise andre muligheder end destruktion, de der vil kappe alle tråde, de sarte, roserne, er i den situation at netop de er blevet ofre for imageforestillinger, den Greta Garbo attitude, er 2 minutter fra bourgeoisiet og de virker opgivende overfor den store negative propagandamaskine: De lystre den.

Jeg viste EURASIENSTABFILMEN, fluxorum organum og spillede nogle af mine modeller på pianoet og viste filmen fra Berlin-bataljen af Claus Bremer og opførte Robert Filliou og min "Singing Sad" og Ursula Reuter – Thomas Schmit og Hartmut Kaminski dansede og jeg(HC) spillede: "grøn violin".

Min "klaverhule" (se tegning) blev på 2 dage (om lørdagen) totalt ødelagt af et par ekstatiske klaverspillere. Jeg byggede op igen søndag. Byggede det ved at indpakke klaveret helt i glasuld (som måtter) og skære et lille hul så kun en hånd kunne komme ind og spille een eller to – få toner. Den første klaverhule var åbenbart en for åben tillidserklæring.

Tomas Schmit har tabt lysten til at lave direkte aktion, han mener det er vigtigere, at han bare sidder og snakker med folk.

2.

Traf Sohms, som bad mig sende alt hvad jeg havde af kopier til hans samling af Dokumentations.

Vi boede hos en professor Gentner fra Max Planck instituttet: Professor i naturwissenschaft. Han havde kendt Niels Bohr og gik stærkt ind for Bohrs komplementaritets filosofi. Sagde at alt for få kunstnere tilsyneladende kendte den, eller forstod hvorom det drejede sig. Han havde truffet Bohr i New York lige efter krigen og senere og senere huskede Bohr ham, som den pessimistiske tyske professor. Han var stadig pessimist.

Staeck var fortvivlet over de mange ødelæggelser og ventede stort underskud, selvom der var så mange mennesker.

Henning Christiansen
Dagbogsnotat fra maj 1969

Save the nature
—use FLUXUS

Henning Christiansen

DK 1.

INTERMEDIA, Heidelberg : 1969 – ca. 15.5. :

HEIDELBERG Studentenwohnheim.

Rammen var nu god nok, der var mange udfoldelsesmuligheder. Sal – forrum – græsplæne – forgård – Filmforevisning – og bands.

Men desværre var vi igen ikke på højde med situationen, der var mange (500 mindst) mennesker og alt i alt blev det til en fornemmelse af, at det hele druknede i larm og inaktivitet fra de mennesker, som kunde have bidraget til et positivt udfald.

Nuvel, der er mange, som søger at gøre kunsten til livet ved blot at være der. En lam holdning. Vel mærkede også vi håbløsheden, men for fanden, jeg vil dog forsøge lige indtil det totalt negative; krigen er over os. På med vanten, prøv at vise andre muligheder end destruktion, de der vil kappe alle tråde, de sarte, roserne, er i den situation at netop de er blevet ofre for imageforestillinger, den Greta Garbo attitude, er 2 minutter fra bourgeoisiet og de virker opgivende overfor den store negative propagandamaskine: De lyster den.

Jeg viste EURASIENSTABFILMEN, fluxorum organum og spillede nogle af mine modeller på pianoet og viste filmen fra Berlin-bataljen af Claus Bremer og opførte Robert Filliou og min "Singing Sad" og Ursula Reuter – Thomas Schmit og Hartmut Kaminski dansede og jeg(HC) spillede: "grøn violin".

Min "klaverhule" (se tegning) blev på 2 dage (om lørdagen) totalt ødelagt af et par ekstatiske klaverspillere. Jeg byggede op igen søndag. Byggede det ved at indpakke klaveret helt i glasuld (som måtter) og skære et lille hul så kun en hånd kunne komme ind og spille een eller to – få toner. Den første klaverhule var åbenbart en for åben tillidserklæring.

Tomas Schmit har tabt lysten til at lave direkte aktion, han mener det er vigtigere, at han bare sidder og snakker med folk.

2.

Traf Sohms, som bad mig sende alt hvad jeg havde af kopier til hans samling af Dokumentations.

Vi boede hos en professor Gentner fra Max Planck instituttet: Professor i naturwissenschaft. Han havde kendt Niels Bohr og gik stærkt ind for Bohrs komplementaritetens filosofi. Sagde at alt for få kunstnere tilsyneladende kendte den, eller forstod hvorom det drejede sig. Han havde truffet Bohr i New York lige efter krigen og senere og senere huskede Bohr ham, som den pessimistiske tyske professor. Han var stadig pessimist.

Staeck var fortvivlet over de mange ødelæggelser og ventede stort underskud, selvom der var så mange mennesker.

Henning Christiansen

Dagbogsnotat fra maj 1969

Save the nature
— use FLUXUS

Henning Christiansen

DK 1.

INTERMEDIA, Heidelberg : 1969 – ca. 15.5. :

HEIDELBERG Studentenwohnheim.

Rammen var nu god nok, der var mange udfoldelsesmuligheder. Sal – forrum – græsplæne – forgård – Filmforevisning – og bands.

Men desværre var vi igen ikke på højde med situationen, der var mange (500 mindst) mennesker og alt i alt blev det til en fornemmelse af, at det hele druknede i larm og inaktivitet fra de mennesker, som kunde have bidraget til et positivt udfald.

Nuvel, der er mange, som søger at gøre kunsten til livet ved blot at være der. En lam holdning. Vel mærkede også vi håbløsheden, men for fanden, jeg vil dog forsøge lige indtil det totalt negative; krigen er over os. På med vanten, prøv at vise andre muligheder end destruktion, de der vil kappe alle tråde, de sarte, roserne, er i den situation at netop de er blevet ofre for imageforestillinger, den Greta Garbo attitude, er 2 minutter fra bourgeoisiet og de virker opgivende overfor den store negative propagandamaskine: De lystre den.

Jeg viste EURASIENSTABFILMEN, fluxorum organum og spillede nogle af mine modeller på pianoet og viste filmen fra Berlin-bataljen af Claus Bremer og opførte Robert Filliou og min "Singing Sad" og Ursula Reuter – Thomas Schmit og Hartmut Kaminski dansede og jeg(HC) spillede: "grøn violin".

Min "klaverhule" (se tegning) blev på 2 dage (om lørdagen) totalt ødelagt af et par ekstatiske klaverspillere. Jeg byggede op igen søndag. Byggede det ved at indpakke klaveret helt i glasuld (som måtter) og skære et lille hul så kun en hånd kunne komme ind og spille een eller to – få toner. Den første klaverhule var åbenbart en for åben tillidserklæring.

Tomas Schmit har tabt lysten til at lave direkte aktion, han mener det er vigtigere, at han bare sidder og snakker med folk.

2.

Traf Sohms, som bad mig sende alt hvad jeg havde af kopier til hans samling af Dokumentations.

Vi boede hos en professor Gentner fra Max Planck instituttet: Professor i naturwissenschaft. Han havde kendt Niels Bohr og gik stærkt ind for Bohrs komplementaritetets filosofi. Sagde at alt for få kunstnere tilsyneladende kendte den, eller forstod hvorom det drejede sig. Han havde truffet Bohr i New York lige efter krigen og senere og senere huskede Bohr ham, som den pessimistiske tyske professor. Han var stadig pessimist.

Staeck var fortvivlet over de mange ødelæggelser og ventede stort underskud, selvom der var så mange mennesker.

Henning Christiansen
Dagbogsnotat fra maj 1969

Save the nature
— use FLUXUS

Henning Christiansen

DK 1.

INTERMEDIA, Heidelberg : 1969 – ca. 15.5. :

HEIDELBERG Studentenwohnheim.

Rammen var nu god nok, der var mange udfoldelsesmuligheder. Sal – forrum – græsplæne – forgård – Filmforevisning – og bands.

Men desværre var vi igen ikke på højde med situationen, der var mange (500 mindst) mennesker og alt i alt blev det til en fornemmelse af, at det hele druknede i larm og inaktivitet fra de mennesker, som kunde have bidraget til et positivt udfald.

Nuvel, der er mange, som søger at gøre kunsten til livet ved blot at være der. En lam holdning. Vel mærkede også vi håbløsheden, men for fanden, jeg vil dog forsøge lige indtil det totalt negative; krigen er over os. På med vanten, prøv at vise andre muligheder end destruktion, de der vil kappe alle tråde, de sarte, roserne, er i den situation at netop de er blevet ofre for imageforestillinger, den Greta Garbo attitude, er 2 minutter fra bourgeoisiet og de virker opgivende overfor den store negative propagandamaskine: De lyster den.

Jeg viste EURASIENSTABFILMEN, fluxorum organum og spillede nogle af mine modeller på pianoet og viste filmen fra Berlin-bataljen af Claus Bremer og opførte Robert Filliou og min "Singing Sad" og Ursula Reuter – Thomas Schmit og Hartmut Kaminski dansede og jeg(HC) spillede: "grøn violin".

Min "klaverhule" (se tegning) blev på 2 dage (om lørdagen) totalt ødelagt af et par ekstatiske klaverspillere. Jeg byggede op igen søndag. Byggede det ved at indpakke klaveret helt i glasuld (som måtter) og skære et lille hul så kun en hånd kunne komme ind og spille een eller to – få toner. Den første klaverhule var åbenbart en for åben tillidserklæring.

Tomas Schmit har tabt lysten til at lave direkte aktion, han mener det er vigtigere, at han bare sidder og snakker med folk.

2.

Traf Sohms, som bad mig sende alt hvad jeg havde af kopier til hans samling af Dokumentations.

Vi boede hos en professor Gentner fra Max Planck instituttet: Professor i naturwissenschaft. Han havde kendt Niels Bohr og gik stærkt ind for Bohrs komplementaritets filosofi. Sagde at alt for få kunstnere tilsyneladende kendte den, eller forstod hvorom det drejede sig. Han havde truffet Bohr i New York lige efter krigen og senere og senere huskede Bohr ham, som den pessimistiske tyske professor. Han var stadig pessimist.

Staeck var fortvivlet over de mange ødelæggelser og ventede stort underskud, selvom der var så mange mennesker.

Henning Christiansen
Dagbogsnotat fra maj 1969

Save the nature
— use FLUXUS

Henning Christiansen